

ogsaa kan vente at faa en Forbedring. Der kan være en enkelt Undtagelse, men som Helhed betragtet maa Forholdet blive dette, at de gamle — endogsaa de, der hidtil har været særligt slet stillede — vil blive endnu slettere stillet. Nu indfører man minimale Takster, men disse minimale Takster kan og vil utvivlsomt i mange Tilfælde blive maksimale Takster. Derom kan det ærede Medlem slet ikke være i Tvivl. Da han jo ved, hvorledes Kommunerne er administreret, vil han ikke være i Tvivl om, at i mange Tilfælde vil det Tillæg, Kommunerne giver, blive yderst ringe, og jeg tør vove at paastaa, at i nogle Tilfælde vil de gamle praktisk talt slet ikke faa andet end den Aldersrente, der levnes dem efter Lovforslagets Bestemmelser om Statens Ydelser. Hvis man gennemgaar § 5 og sammenholder denne Paragrafs Bestemmelser med Bestemmelserne i den hidtil gældende § 5 i Aldersrenteloven af 7. August 1922, vil man meget hurtigt komme til Klarhed over, hvad Reduktionen betyder. For at tage et bestemt Eksempel: Et Ægtepar, som har opnaaet 68 Aars Alderen, har i Hovedstaden en Indtægt af 1 380 Kr. efter § 5 i den nu gældende Lov; det reduceres nu til 774 Kr. plus $\frac{1}{3}$ deraf, altsaa i alt 1 032 Kr. I Købstæderne er Reduktionen fra 1 122 Kr. til 832 Kr., og paa Landet fra 864 Kr. til 632 Kr. Tager vi et Ægtepar, hvor kun Manden har naaet en saadan Alder, at han kan faa Aldersrente, eller en enlig Mand, saa bliver Forholdet for de 68-aarige dette, at Reduktionen i Hovedstaden bliver fra 768 til 736 Kr., i Købstæderne fra 624 til 608 Kr.; paa Landet vil der ingen Reduktion blive i dette Tilfælde, de 480 Kr., der nu er den gældende Sats, vil blive ved at gælde. For de enlige 68-aarige Kvinder vil i Hovedstaden Reduktionen blive fra 690 til 656 Kr., i Købstæderne fra 564 til 536 Kr. og paa Landet fra 432 til 416 Kr. Og disse Reduktioner, der er aldeles uomtvistelige, kan blive endnu større, thi der staar ikke noget i Loven om, at de paa gældende Kommuner skal yde dem den fulde Trediedel i Tillæg, det kan blive mindre, og det kan blive slet ingenting. Man reducerer saaledes meget betydeligt disse Understøttelser, som i Forvejen af alle er erkendt for knappe, navnlig for de enligt stillede.

Det forekommer mig ganske urimeligt i denne Forbindelse at prøve paa at opstille et Forsvar gaende ud paa, at Kommunerne kan forhøje med denne Trediedel plus endnu en Trediedel i Henhold til Lovforslagets § 6, 2det Stykke. For det første bestemmer

hovedet vil give noget Tillæg i Henhold til § 6, 1ste Stykke, og de bestemmer naturligvis ogsaa, om de vil det i Henhold til § 6, 2det Stykke. Dertil kommer, at Bevillingen i Henhold til § 6, 2det Stykke, skal være individuel, og den skal gives for kun et Aar ad Gangen. Det vil sige, at de, der opnaar dette Tillæg efter § 6, 2det Stykke, i Virkeligheden hvert Aar paa ny skal søge derom. Og endelig er det jo bestemt, at dette Tillæg fortrinsvis skal ydes dem under Hensyn til ved Lægeattest bekræftet Sygdom, som kræver Hospitalsbehandling, særlig Sygepleje i Hjemmet eller lignende, hvortil Udgifter ikke udredes ifølge Aldersrentenyderens Medlemsskab i en statsanerkendt Sygekasse. § 6, 2det Stykke, er i Virkeligheden kun at betragte som en Erstatning for de i den gældende Lovs § 5 indeholdte Sygebestemmelser, der lyder saaledes: „I fornødent Fald kan Kommunalbestyrelsen udover det faste Beløb i Sygdomstilfælde, naar der foreligger Indstilling fra en Læge, tilstaa Hospitalsbehandling, Medicin, Bandedager, kunstige Lemmer og lignende Ydelser samt lønnet Sygepleje i Hjemmet“. Og det kan ikke nytte, at det ærede Medlem Hr. Martin Hansen vil give det Udseende af, at denne Bestemmelse i § 6, 2det Stykke, er andet end en Erstatning for Bestemmelsen om Sygehjælp i den gældende Lovs § 5, thi i de Bemærkninger, som den højtærede Indenrigsminister har skrevet til Lovforslaget, staar der udtrykkelig: „De til Lovens § 5, 1ste Stykke, 2det—3die Punktum, svarende Bestemmelser findes nu i Forslagets § 6, 2det Stykke.“ Ministeren gør saaledes udtrykkelig opmærksom paa, at Bestemmelsen i § 6, 2det Stykke, er at opfatte som en Erstatning for de Sygebestemmelser, der findes i den gældende Lovs § 5. At det kunde være ønskeligt, at det var anderledes, er en Sag for sig, men vi maa jo tage Lovforslaget saaledes, som det her foreligger til Behandling, fremsat af den højtærede Indenrigsminister, og ikke saaledes, som det ærede Medlem Hr. Martin Hansen kunde ønske, det var. Endelig maa det jo ogsaa ved Bedømmelsen af de foreslaaede Sætses tages i Betragtning; at Bestemmelsen i den gældende Lovs § 5 om de 25 pCt. helt er udgaaet, og nu ved det ærede Medlem meget vel, at netop Sygebestemmelserne i den gældende Lov og Bestemmelsen om de 25 pCt. i ganske overordentlig høj Grad har været anvendt for at raade Bod paa, at man havde saa lave Takster, som Tilfældet var, særlig for de enligt stillede. Derfor kan man ogsaa nu med afgjort Sikkerhed fastslaa, at hvis dette Lov-